

CAPITOLUL 10 SPIRITUL EI TRĂIEȘTE

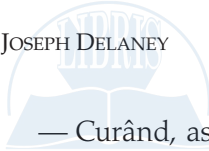
---

*Unele îi venerază pe zii Întunericului;
altele slujesc Lumina;
eu, însă, sunt pe cont propriu.
Eu sunt Grimalkin.*

Am urmărit totul în tăcere, neputincioasă, chiar dacă furia începea să se acumuleze în mine. Bestia se asigurase că lamia nu se mai putea întoarce. Pentru Wynde, nu mai exista viață de apoi, ca vrăjitoare moartă. Fusese trimisă direct pe Tărâmul Întunericului.

După ce a devorat inima vrăjitoarei lamia, sinistrul *kretch* și-a ridicat privirea spre noi și a strigat:

— Curând, asta o să-ți fac și ție! Zilele îți sunt numărare. Inima ta îmi va aparține, Grimalkin. Iată soarta care-i așteaptă pe dușmanii stăpânului meu!

— Pentru ce-ați făcut, o să văucid pe toți! am urlat. Absolut toți veți muri de mâinile mele. Puteți să vă împrăștiați și să fugiți... dar eu vă voi hăitui până la capătul lumii! O jur!

Creatura și magul au început pur și simplu să râdă de spusele mele și imediat li s-au alăturat și vrăjitoarele, vacarmul de râsete gălgâite și chiuituri amuzate răsunând prin tot luminișul.

Era timpul să le dau un răspuns pe care să-l înțeleagă, așa că m-am aplecat, am dezlegat sacul și am scos din el capul Diavolului. L-am ridicat de coarne, cu fața spre ei, pe deasupra crenelurilor.

— Acum, îl voi lovi pe cel pe care-l iubiți mai mult și mai mult: pe cel pe care-l slujiți cu toții! Iată ce preț va plăti stăpânul vostru, pentru faptele săvârșite de voi! Și vă va socoti răspunzători!

Am scos un pumnal și l-am împlântat în ochiul drept al Diavolului, răsucind lama cu sălbăticie.

Capul nu avea cum să țipe, pentru că avea în gură mărul verde și țepii de trandafir. Dar, chiar și-așa, s-a auzit un zbieret cumplit. Părea să se fi înălțat de undeva

de sub tălpile noastre. Apoi, o voce bubuitoare s-a auzit din măruntaiele pământului:

Mi-ați înșelat așteptările! Vai de voi toți! O veșnicie de chinuri îi așteaptă pe cei care-mi înșală așteptările și a doua oară! Ceea ce îndur eu, fiecare dintre voi va îndura înmii!

Pământul s-a cutremurat, turnul s-a zguduit și un fulger a spintecat cerul de la nord la sud, bubuitul tunetului care s-a auzit apoi fiind atât de puternic, încât a acoperit cu totul țipetele de oroare ale vrăjitoarelor de jos. Le vedeam gurile căscate, ochii plini de groaza provocată de ceea ce făcusem eu și de ce spusese Diavolul. Alergau în cerc, ca niște găini fără cap, în timp ce un vânt grozav izbea copacii, îndoindu-le și cutremurându-le crengile.

În cele din urmă, s-a așternut liniștea, iar eu le-am privit pe rând pe vrăjitoare, astfel încât fiecare să-și poată vedea în ochii mei moartea care o aștepta.

— Plecați din locul ăsta! Cât mai departe! am urlat. Mâine-noapte, la ora asta, o să mă întorc pe creneluri. Dacă vă văd sau doar vă adulfmec prezența prin pădurile dimprejur, îi scot stăpânului vostru și celălalt ochi! Am vorbit cât se poate de clar?

De jos nu mi-a răspuns nimeni. Toți tăceau: până și bărbosul mag și fiorosul *kretch*. Cu capetele plecate,

mi-au întors spatele și s-au îndreptat, încet, spre adăpostul copacilor.

Thorne mă privea cu ochi strălucitori.

— Le-ai învățat minte! Asta le-a închis gurile! a exclamat ea.

Am încuviințat, mohorâtă.

— Da, dar pentru cât timp? am întrebat.

Picături de sânge negru se prelingeau din orbita mutilată. Am scuipat pe fruntea Diavolului, după care am vârât din nou în sac oribilul cap.

— Dacă stau la distanță mâine-noapte, plecăm de-aici, am zis.

— Nu suntem mai la adăpost aici, decât oriunde altundeva? s-a mirat Thorne.

— Nu asta e problema, fetițo. Fără lamia înaripată, care să vâneze pentru noi, în cele din urmă am muri de foame. Și nu numai atât: vrăjmașii noștri se vor aduna în număr din ce în ce mai mare. Niciun asediu nu poate să dureze la nesfârșit.

— Și unde-o să mergem? s-a interesat ea, strâmbându-se.

— Sunt mai multe posibilități, dar niciuna nu ne oferă o poziție la fel de bine apărată ca aici. Lasă-mă să

mă gândesc. Între timp, ar trebui să coborâm și să-i spunem lui Slake ce s-a ales de sora ei.

Am intrat în cămară și am coborât pe scara în spirală până în frigul și umezeala de sub turn. Când am ajuns la temnițe, am simțit-o pe lamia. Părăsise deja tunelurile.

Am găsit-o îngenuncheată la picioarele spânzurătorii lamia. Animalele moarte atârnau încă în lanțuri, dar sângele nu mai picura în hârdăul acum plin până la buză. O singură torță pâlpaia pe peretele din apropiere. N-am simțit vreo primejdie iminentă. Doar câțiva șobolani mișunau prin întuneric.

Slake murmură ceva înțeles numai de ea și se legăna ritmic dintr-o parte în altă. La început, am crezut că rostește un descântec sau că intonează cine știe ce incantație, însă dintr-odată a părut să se înflăcăreze, ca și cum voia cu disperare să se facă auzită. Și-a ridicat brațele spre spânzurătoare și s-a aplecat de trei ori. Să fi fost vreo formă de adorare religioasă? Să se fi rugat la zeul ei? Și, dacă da, cine putea fi acela?

I-am făcut un semn lui Thorne și ne-am retras amândouă în penumbra de dincolo de stâlpi.

— Las-o să facă tot ce trebuie. O să vorbim cu ea când o să fie gata, i-am zis în șoaptă.

Peste câteva minute, Slake s-a aplecat adânc, apoi s-a ridicat în picioare. Pe urmă, s-a întors spre hârdăul cu sângele animalelor și, scoțând un țipăt gutural, l-a ridicat până la buze și a băut din el. De trei ori a țipat, după care, imediat, a băut. La al treilea țipăt, mi-am dat seama că striga ceva... numele cuiva, poate.

După ce a golit hârdăul, l-a pus la loc la picioarele spânzurătorii, s-a întors și a venit spre noi. Mi-am dat seama că, oricât de absorbită ar fi fost de ritualul ei, știuse tot timpul că noi eram acolo.

Slake s-a aplecat în fața noastră, chiar dacă nu la fel de adânc ca în fața spânzurătorii. Partea din față a rochiei îi era pătată de sângele scurs din hârdău. Ciudat lucru, fața îi era mai puțin omenească decât ultima oară când o văzusem, sus, pe creneluri. Ochii îi erau sălbatici, iar gura ca o rană roșie, de parcă dinții ei ascuțiți ar fi devorat-o pe dinăuntru.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți aduc vești proaste, i-am zis, cu toată delicatețea, dar sora ta a murit vi-tejește, luptându-se cu acel *kretch*. Nemiloasa creatură i-a mâncat inima.

Nici măcar o umbră de emoție n-a trecut pe fața ei.

— Știu, a răspuns. Am simțit când a murit. De-asta mă rugam.

— Cui te rugai? am întrebat-o. Cărui zeu?

— Zeităţii tuturor vrăjitoarelor lamia, fireşte.

— Eu n-am auzit de o astfel de zeităte, am zis, încruntându-mă.

— O numim Zenobia. Ea a fost cea dintâi: străbuna noastră, a tuturor. Ai fost împreună cu ea în Grecia. E mama lui Thomas Ward, ucenicul Vraciului.

— Dar ea a fost nimicită în lupta cu Ordeen! am zis.

Cu toate că n-am fost de faţă la întâmplare, Tom Ward îmi povestise cum mama lui, în forma ei înaripată, o prinsese pe Ordeen într-o încleştare de moarte. Numai că, în timp ce se luptau, adăpostul ei fusese mistuit de o coloană de flăcări, iar ea fusese trimisă înapoi în Întuneric.

— Nu nimicită: spiritul ei trăieşte în continuare. A vorbit cu noi. Mi-a dat indicaţii în timp ce mă rugam.

Mi-am amintit atunci cât de apropiat fusese Tom Ward de mama lui. Dacă ea vorbise cu această lamia, atunci nu cumva luase legătura şi cu el?

— Indicaţii... cu privire la ce? m-am interesat.

— Mi-a poruncit să rămân aici, chiar dacă sora mea a murit, şi să apăr turnul împotriva vrăjmaşilor noştri. Mai presus de orice, trebuie să apăr cufărul, fiindcă el conţine informaţii care l-ar putea ajuta pe fiul ei în încercarea sa de a-l nimici pe Diavol.

— Dar ai cercetat deja cufărul și ai citit cărțile. Ce-ai aflat? Spune-mi și eu o să transmit mai departe.

— Nu e o cale dreaptă... departe de asta. Acum multă vreme, Zenobia era în conflict cu Diavolul. A încercat zadarnic să-l nimicească... dar cu toate astea a izbutit să-l „priponească” prin mijloacele magiei negre, limitându-i astfel puterea. Iată care sunt condițiile acestei praponiri: dacă el îl va omorî personal pe Thomas Ward, atunci va domni timp de o sută de ani peste lumea noastră, după care va fi silit să se retragă din nou în Întunericul din care a venit. Dar dacă Diavolul își atrage serviciile unuia dintre copiii lui pentru săvârșirea faptei — fiul sau fiica unei vrăjitoare — atunci va putea domni peste lumea noastră la nesfârșit. Și mai există și un a treilea drum posibil: dacă reușește să-l convingă pe băiat să slujească Întunericului, în acest caz, de asemenea, stăpânirea lui va dăinui până la sfârșitul lumii.

Slake s-a oprit puțin, apoi a continuat.

— Dacă studiem modul în care i-a fost impusă praponirea, e posibil să ne facem o idee despre cum am putea să mergem mai departe: despre cum ar putea fi nimicit, până la urmă, Diavolul. Zenobia crede că fiul ei ar putea descoperi ceva ce ei i-a scăpat. Ar putea să

existe o porțiță pe undeva, o fisură prin care se poate strecura ceva nou și foarte eficace.

Mai auzisem și înainte despre priponiri, de la Alice Deane. Slake îmi oferea confirmarea faptului că mama lui Tom fusese răspunzătoare pentru asta. Această limitare a puterilor Diavolului era de o importanță vitală: altfel, el l-ar fi ucis pe Tom Ward în urmă cu mulți ani. Bănuiam că Diavolul încă spera să-l poată converti pe băiat de partea Întunericului. Era clar că ucenicul se îndrepta încetul cu încetul în acea direcție, fiind silit să-și compromită crezurile prin întrebuițarea unui urcioc cu sânge și alianțe cu vrăjitoarele. Dar mai bănuiam și că ura pe care o nutrea Diavolul pentru Tom și nevoia lui de răzbunare aveau să-l împingă să-lucidă pe băiat, de îndată ce ar fi fost eliberat.

— Dacă rămâi aici, în turn, cum o să supraviețuiești fără mâncare?

— Mă duc să vânez, a răspuns lamia. Eu și sora mea speram să învățăm ce trebuie, apoi să plecăm din acest refugiu sub înfățișare omenească și să-i ducem ucenicului informațiile. Acum, totul s-a schimbat. Ceea ce căutăm e mai presus de puterea noastră de înțelegere. Cât de curând, băiatul va trebui să se întoarcă aici și să studieze el însuși cărțile. În ceea ce mă privește, a

început deja procesul care mă va readuce la starea sălbatică. Timp de câteva săptămâni, voi fi nevoită să supraviețuiesc bând sângele și mâncând carnea șobolanilor, dar de îndată ce-mi vor crește din nou aripi, voi lua cerul cu asalt și voi vâna prăzi mai mari: la început, animale, dar până la urmă și pe cei care mi-au ucis sora.

Am clătinat din cap a încuviințare.

— Dar poți să aperi turnul de una singură?

— Va fi greu la început, dar o să reușesc. Mai târziu, imediat după ce-o să fiu pe deplin transformată, nu vor mai îndrăzni să atace. Cât despre *kretch*, el e prea mare ca să încapă în tuneluri.

— Atunci, cred că e mai bine ca eu și Thorne să plecăm, cât mai putem. În plus, am adăugat, cu un zâmbet aspru, eu nu-ți împărtășesc gustul pentru șobolani.

Slake a încuviințat, la rândul ei.

— Plecați imediat?

— Nu acum, ci mâine-noapte, pe vremea asta. Mai întâi, o să mă duc pe creneluri, cu capul Diavolului. Imediat după moartea surorii tale, ca răzbunare, i-am scos un ochi cu pumnalul. Dacă vrăjmașii noștri sunt prin apropiere, atunci o să i-l scot și pe celălalt, exact cum le-am promis. Dar ei știu că stăpânul lor le va cere

socoteală pentru tot ce suferă. Mă aștept ca pădurea să fie eliberată de vrăjitoare ca să putem parcurge o bucată de drum înainte să fim urmărite din nou.

— Unde-o să mergem? a vrut să știe Thorne.

— Varianta cea mai bună e, probabil, Clitheroe, i-am zis eu.

— Se spune că acum e distrus, plin de bandiți și de asasini, a remarcat Thorne.

— Și-atunci, unde-ai putea găsi un loc mai potrivit? am replicat, cu un zâmbet subțire.

Mult timp, castelul Clitheroe rezistase împotriva oștilor ocupante. Când, în cele din urmă, căzuse pentru că apărătorii fuseseră înfomețați de asediatori, ca răzbunare, aceștia din urmă îi trecuseră pe toți prin tăișul sabiei și arseseră orașul. Acum, era o ruină, dar fortificațiile rămăseseră în picioare.

Între timp, vrăjmașul fusese înfrânt și împins către sud, dar foarte puțini dintre locuitorii săi se mai întorseseră în Clitheroe ca să-și clădească din nou cămine. În schimb, devenise o ascunzătoare pentru tâlharii asasini care jefuiau satele de la vest de Pendle. Fără îndoială, cu timpul, aveau să fie trimise trupe armate ca să pună capăt tuturor acestor fărădelegi, însă în starea actuală, era exact ce ne trebuia. Poate reușeam să

ajungem în castel, să-l preluăm de la actualii ocupanți și să ne refugiem acolo.

Dar mai întâi de toate, trebuia să părăsim neobservate Turnul Malkin și să ne găsim scăparea, spre nord, prin păduri.

CAPITOLUL II UN DAR DIN IAD!

---

*Un adevărat cavaler are un cod strict de reguli
după care își conduce întreaga viață:
nu poate să refuze o provocare
și întotdeauna își ține cuvântul.
Și eu am un cod al onoarei,
dar e mai flexibil.*

Ne-am petrecut timpul rămas până la plecare odihnindu-ne, ca să ne recăpătăm puterile pentru încercarea care ne aștepta, mâncând porții foarte mici din oaia adusă de Wynde. Slake avea mai multă nevoie decât noi de această mâncare; mult timp după

plecarea noastră trebuia să supraviețuiască mâncând doar șobolani.

În timp ce Thorne păzea tunelurile, iar Slake stătea de veghe sus, pe creneluri, eu m-am hotărât să mai vorbesc o dată cu Diavolul. Intenția mea era să fac ceva presiuni asupra lui, ca să mă asigur că evadarea noastră din turn avea să se petreacă în siguranță, așa că am scos capul din sac și l-am așezat pe o măsuță scundă. Apoi, după ce am scos mărul și țepii, m-am așezat turcește înaintea lui, astfel încât să fim cu ochii cam la același nivel.

— Dacă poți, vorbește acum cu slujitorii tăi. Spune-le să plece. Dacă nu o să părăsească pădurea, o să-ți scot și celălalt ochi.

— Ce înseamnă răul? a întrebat Diavolul, ignorând cu desăvârșire ce-i cerusem.

— Tu să-mi spui! i-am întors-o. Tu ești cel care-ar trebui să știe.

Gura i s-a strâmbat într-un rânjet de superioritate, dezvelind cioturile dinților spârți.

— Singurul rău e să-ți refuzi ceea ce-ți dorești cu adevărat, a răspuns el. Așa că eu nu fac niciun rău, fiindcă întotdeauna îmi impun voința asupra celorlalți. Eu obțin mereu ce-mi doresc!

— Tu deformezi totul, am rostit, pe un ton acuzator. Nu mă mir că ți se spune Părintele Minciunilor.

— Și cum e mai bine: să-ți folosești puterile până la ultima și să ți le pui la încercare sau să-ți înfrânezî nevoile firești? a întreat el. Mai bine e să alegi prima variantă, să te dezvolți și să crești așa. Dar tu, Grimalkin? Care e diferența dintre noi doi? Tu faci același lucru!

Am scuturat din cap.

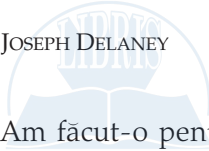
— Mie îmi place să-mi încerc puterile și să-mi dezvolt forța și priceperea, dar nu pe seama celor slabi. Tu mereu le-ai făcut rău altora, numai pentru plăcerea ta. Dar ce plăcere găsești în a-i răni pe cei care nu se pot apăra singuri?

— E cea mai mare plăcere dintre toate! a răcnit Diavolul.

Mai aveam o întrebare, pe care n-o rostisem încă, deoarece îmi venea foarte greu s-o exprim în cuvinte. Dar l-am întreat acum, cu gâtul strâns de emoție în asemenea măsură, încât abia se putea înțelege ce spuneam.

— De ce mi-ai omorât copilul? Copilul meu? l-am întreat, simțind că durerea amenință să mă copleșească de tot.

— Copilul nostru, Grimalkin! Copilul *nostru*! Am făcut-o pentru că mi-a stat în putere. Și ca să te rănesc!

Am făcut-o pentru că nu suportam ca el să trăiască! Dacă ar fi ajuns bărbat, copilul ăla mi-ar fi devenit dușman de moarte, și încă unul foarte primejdios. Dar acum un altul i-a luat locul: băiatul pe nume Thomas Ward. Îl voi nimici și pe el. Nu-i pot permite să ajungă bărbat. Trebuie să moară și el, exact la fel ca fiul tău. În primul rând, o s-o fac pentru că pot! Iar în al doilea, ca să-l împiedic să mă nimicească. Și în al treilea rând, ca să-ți fac rău, Grimalkin. Pentru că, fără el, ultima ta speranță de răzbunare se va risipi!

Fără să mai scot o vorbă, am îndesat mărul și țepii în gura lui pocită și l-am împins la loc în sac. Tremuram de furie.

Mai târziu, împreună cu Thorne, am frunzărit cărțile din cufărul acela mare, dar n-am descoperit nimic de folosință imediată. Am citit, totuși, ceva interesant scris pe o singură coală de hârtie: povestirea mamei lui Tom, despre cum îl priponise pe Diavol. Numai că, spre deosebire de paginile acoperite cu cerneală decolorată din alte caiete, aceste rânduri dădeau impresia că fuseseră scrise foarte recent... era posibil oare să fi ieșit de sub mâna ei?

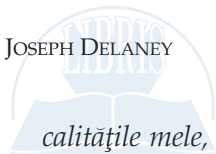

Suveranul Întunericului dorea ca eu să mă întorc în turma lui și să-i fiu din nou supusă. Multă vreme m-am împotrivit, primind regulat sfaturi din partea prietenilor și sprijinitorilor mei. Unii m-au sfătuit să-i port copilul în pântec, așa cum procedează vrăjitoarele ca să se descotorosească de el pentru totdeauna. Dar până și simplul gând îmi repugna.

Într-o vreme, am fost chinută de o hotărâre pe care trebuia s-o iau cât de curând. Vrajmașii m-au capturat, luându-mă prin surprindere. Am fost legată cu un lanț de argint și bătută în piroane de o stâncă, astfel încât, la răsăritul soarelui, razele lui aprige să mă distrugă. M-a salvat un marinar, John Ward, care m-a apărat de soare și m-a eliberat din lanțul de argint.

Pe urmă, ne-am refugiat în casa mea și curând a devenit limpede faptul că salvatorul meu avea anumite sentimente pentru mine. Îi eram recunoscătoare pentru ce făcuse, dar era doar un om ca toți oamenii și nu simțeam cine știe ce atracție fizică față de el. Totuși, când am aflat că e al șaptelea fiu al tatălui său, un plan a început să mi se contureze în minte. Dacă ar fi fost să-i port copiii în pântec, al șaptelea lui fiu ar fi avut puteri speciale când ar fi înfruntat Întunericul. Și nu numai atât: copilul ar fi moștenit și unele dintre

calitățile mele, daruri care i-ar fi sporit celelalte puteri. Astfel, copilul acesta ar fi putut avea, într-o zi, puterea de a-l nimici pe Diavol. Nu mi-a fost ușor să mă hotărâsc ce să fac. Dacă-l nășteam pe al șaptelea fiu, puteam să capăt mijloacele de a-mi distruge, în sfârșit, dușmanul. Cu toate acestea, John Ward nu era decât un marinar sărman. Provenea din țărani. Chiar dacă i-aș fi cumpărat o fermă, tot aș fi fost nevoită să-mi duc viață alături de el, cu acea duhoare în nări.

Sfatul surorilor mele a fost, fie să-l omor, fie să-l dau pe mâinile lor. Am refuzat, fiindcă-i datoram viața. Alegerea era între a-l da afară din casa mea, obligându-l să-și caute o corabie care să-l ducă la el acasă, și a pleca împreună cu el.

Dar, pentru ca a doua variantă să devină posibilă, mai întâi trebuia să-l priponesc pe dușmanul meu, pe Diavol. Ceea ce am și făcut, printr-un viclesug. Am aranjat o întâlnire la Ospățul Vrăjitoarelor Lamia: doar eu și Diavolul. După ce mi-am ales locul cu mare grijă, am aprins un rug mare și la miezul nopții am rostit invocația de care aveam trebuință ca să-l aduc, temporar, în lumea noastră.

Și-a făcut apariția drept în mijlocul flăcărilor, iar eu m-am aplecat în fața lui, lăsându-i impresia că-i

arăt supunere; însă deja murmuram cuvintele unui descântec puternic și aveam în mână două obiecte sacre.

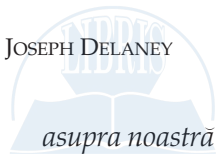
În timp ce citeam, aveam senzația că Zenobia îl urâse pe Diavol la fel ca mine, și riscase tot atât, când îl invocase. Mă simțisem bine când luptasem alături de ea, în Grecia. Iar acum, chiar dacă nu mai era în carne și oase, rămânea o entitate cu care nu puteai să te joci. Era plăcut să știu că e de partea mea.

Am continuat să citesc.

În pofida tuturor încercărilor lui de împotrivire, am reușit să-l priponesc, deschizând drumul spre următoarea etapă a planului meu, care începea cu o vizită în Comitat și cumpărarea unei ferme.

Și așa am devenit soție de fermier și am născut șase fii, iar apoi, în sfârșit, pe al șaptelea, pe care l-am botezat Thomas Jason Ward; cel dintâi prenume a fost ales de tatăl lui, iar cel de-al doilea, de mine, după un erou din țara mea natală, la care am ținut odinioară.

Noi, vrăjitoarele lamia, suntem obișnuite să ne schimbăm înfățișarea, însă modificările aduse de timp

asupra noastră nu pot fi prezise niciodată. Pe măsură ce-au trecut anii, am ajuns să-mi accept soarta și să-mi iubesc soțul. Treptat, m-am apropiat tot mai mult de Lumină, și până la urmă am devenit tămăduitoare și moașă, ajutându-mi vecinii ori de câte ori am putut. Așa s-a făcut ca un om, John Ward, bărbatul care m-a salvat, să mă împingă pe o cale neprevăzută de mine.

Nu puteam să-mi dau seama cum l-ar fi putut ajuta aceste informații pe Thomas Ward în nimicirea Diavolului, dar adăugându-le altor frânturi de scrieri găsite în cufăr, era posibil să ne spună ceva. Era de o importanță vitală ca ucenicul Vraciului să vină și să-și întreprindă propriile cercetări amănunțite prin cufăr. M-am hotărât s-o caut din nou pe Alice, cu prima ocazie, și să-i spun că trebuie să-l aducă din nou într-o vizită la turn.

— Cine-a scris asta? am întrebat-o pe Slake.

— E scrisă de mâna mea, mi-a răspuns lamia. Inițial, a fost scrisă de Zenobia, codificat, fiind ascuns prin toate caietele ei. Ea ni s-a arătat, ca o vedenie, și mi-a încredințat cheia pentru descifrarea povestirii pe care ai citit-o.

— Care erau obiectele sacre pomenite de ea?

— Unul dintre ele se găsește în cufăr, mi-a răspuns. Celălalt e altundeva.

— Unde, adică?

— Nu știu.

— Dar cel din cufăr? Arată-mi-l! i-am cerut.

Slake a scuturat din cap și m-a privit pieziș.

— N-am voie să ți-l arăt. Zenobia mi-a atras atenția că numai Thomas Ward îl poate vedea.

Am clătinat aprobator din cap.

— Atunci, păzește-l bine, până când se va putea întoarce. Ai zis că trebuie să vină curând. Cât de urgent este?

— Trebuie să vină cu mult înainte de Halloween. Altfel, ar putea să fie prea târziu.

— Într-adevăr, trebuie să-l nimici pe Diavol cât mai repede, am răspuns. Dar de ce *acum*, de Halloween? Care să fie semnificația?

— Există un ciclu al sărbătorilor de acest fel. Cel mai prielnic apare o dată la fiecare șaptesprezece ani. În octombrie, vor fi treizeci și patru de ani — de două ori câte șaptesprezece — de când l-a priponit Zenobia pe Diavol.

— Prin urmare, avem răgaz până atunci...

Slake a făcut un semn de încuviințare.

— Doar atât timp ne-a mai rămas.

Dacă n-ar fi fost acel *kretch* și vrăjmașii care ne urmăreau, m-aș fi dus direct la Chipenden și l-aș fi adus pe Tom Ward în turn, ca să-și înceapă căutările prin cufer. Dar cum aș fi putut să-i cer să vină până aici, știind că-l pun în primejdie?

Mai întâi, trebuia să-mi nimicesc vrăjmașii. Și timpul rămas era foarte scurt. Ne aflam deja pe la sfârșitul lunii aprilie.

LIBRIS

Avertisment:

**A nu se citi
după miezul nopții!**

ISBN 978-973-128-436-1

9 789731 284361

www.cronicilewardstone.ro

www.corintjunior.ro